

for Fæstevangen er fæet, med i det mindste $\frac{1}{3}$ Deel, og at han ønsker selv at beholde Gaarden, imod at han, naar Fæsteledighed indtræffer, udbetaler til Bonden eller hans Arvinger den saaledes tillagte Forhøielse. Erklærer Bonden derpaa, at han vil overtage Gaarden, uagtet Taxationssummen saaledes forhøies, har det herved sit Forblivende, og den forhøiede Taxationssum, dog med Fradrag af 2 Femtedele, lægges da til Grund ved Beregningen af Kjøbesummen efter § 10. Disse Erklæringer bør afgives inden en af Commissionen bestemt passende, fort Betænkningstid.

Beholder Godseieren paa den anførte Maade Gaarden, bør han, hvis Bonden forlanger dette, stille saadan Sikkerhed for, at det Bonden eller hans Arvinger tilkommende Beløb i sin Tid rigtigheden skal blive betalt, som Commissionen anseer tilstrækkelig, og skal denne Sikkerhedsstillelse være berigtiget inden 4 Uger, da det ellers har sit Forblivende ved Taxationsforretningen. Der tilkommer da ogsaa ligesuldt Bonden eller hans Bo Godtgjørelse for saadanne Forbedringer, som Godseieren ellers efter Lovgivningen ved Fæstes Ophør kan have at tilsvare. Bliver Gaarden inden 20 Aar fra saadan Afgjørelse fæsteledig, skal Godseieren, hvis han ikke afhænder den, overlade Brugen af samme til Andre for den tilbagestaaende Tid, men kan derefter raade over samme som en fri Eiendom i Overeensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler.

§ 38.

Døer Bonden efterat have gjort Bud, men inden endelig Taxation eller Overtaxation er fæet, da gaaer ved hans Død den samme Ret til at erholde Gaarden til Selveiendom, som tilkom ham, over til hans Bo, eller, hvis han er gift, til det fælles Bo.

Over en saadan eventuel Ret kan der disponeres ved Testament i Lighed med de om Selveieres Testationsret over deres Gaarde gældende Regler.

Saafrømt Sagens Afgjørelse kan ventes at ville lide lang Forhaling, saasom ved Forretningens Udsættelse paa Grund af opstaaede Retstviftigheder, der først skulle paakjendes ved Domstolene, eller ved Forretningens Paaanke

til Høiesteret, kan Bonden, ved at lade thingelæse en Attest fra vedkommende Formand om, at han har forlangt sig Gaarden overdragen i Kraft af nærværende Lov, og at Sagen endnu staaer under Forhandling, forebygge, at der fra Godseierens Side foretages nogen vilkaarlige Disposition med Hensyn til Gaarden, hvorved Bondens Afgang til at erholde denne kunde forrykkes.

Cap. VI.

Om Udbredelsen af Omkostningerne ved Taxationsforretningerne.

§ 39.

Samtlige Omkostninger — navnlig Diæter og Rejsegodtgjørelser og de med Indvarslingerne forbundne Beføstninger — ved den første Taxationsforretning blive i Reglen at fordele lige imellem begge Parter. Naar imidlertid den ene Part ved den foreløbige Forhandling (§ 23) ikke har budet mindre eller fordret mere, end der ved Taxationsforretningen bestemmes, medens den anden Parts Tilbud har afvejet herfra i en saadan Grad, at det maa erkjendes for at have været ubilligt, bør det paalægges denne sidste Part alene at udrede Omkostningerne.

§ 40.

Har Taxationsforretningen været nødvendig ene for at bestemme Pantehaveres Ret med Hensyn til Gaarden, bærer Statskassen alle Omkostningerne ved samme.

§ 41.

Forlanges Overtaxation, men der ikke ved denne fremkommer et for den Paaklagende fordelagtigere Resultat end ved Taxationsforretningen, har han at bære de med Overtaxationsforretningen forbundne Omkostninger. Bliver derimod den første Taxation forandret til den Paaklagendes Fordeel, skulle Omkostningerne ved Overtaxationsforretningen bæres lige af begge Parter. Er det imidlertid Pantehaveren, der har forlangt Overtaxation, og denne falder gunstigere ud for ham end Tax-